

## [Bjerring.]

af fattige Mennesker her i Landet vil slutte sig til den Tak, som jeg her fremsætter. Ved dette Lovforslag bydes der disse Mennesker Mulighed for at komme ud af Fattigvæsenet, der bydes dem Mulighed for at begynde en ny Start her i Livet, saaledes at de ikke som hidtil behøver at føle sig som Borgere af 2den Klasse. De generhverver deres borgerlige Rettigheder og faar atter en Plads i det borgerlige Samfund paa lige Fod med deres Medborgere.

Det foreliggende Lovforslag indeholder en Bemyndigelse til Kommunerne til at eftergive al Fattighjælp, ydet indtil 5. Juni 1929. Fattigloven af 9. April 1891, § 35, indeholder to Bestemmelser, hvorefter Kommunerne, naar en Person ikke har modtaget Fattighjælp i 5 Aar, skal eftergive ham ydet Fattighjælp, og hvorefter endvidere Kommunerne, naar en fattigunderstøttet har holdt sig udenfor Fattigvæsenet i 1 Aar, kan eftergive ham ydet Fattighjælp. Det, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag, er, at Kommunerne bemyndiges til at eftergive al Fattighjælp.

Et Forslag som det foreliggende har tidligere været forelagt i dette høje Ting og er blevet vedtaget. Den højtærede Socialminister gjorde opmærksom paa, at saadanne Forslag er blevet fremsat i 1906, i 1912, i 1920 og i 1924. Man vil sikkert fra forskellige Sider spørge, om der er nogen Grund til at fremsætte dette Lovforslag paa nærværende Tidspunkt. Jeg vil hertil svare et ubetinget Ja. Alle de, der beskæftiger sig med Forsørgelsesvæsenet indenfor Kommunalbestyrelserne, vil sikkert erkende dette. Som en Begrundelse for Lovforslagets Fremkomst skal jeg nævne, at der jo i de sidste Aar har været en stor Arbejdsløshed og er blevet foretaget en Nedskaering af de sociale Udgifter, som vel har betydet en Lettelse for Staten, men har betydet forøgede Byrder for Kommunerne, og jeg skal nævne, at ogsaa de vanskelige Boligforhold og andre Aarsager har været Skyld i, at Tusinder og atter Tusinder af Mennesker uden egen Skyld er kommet ind under Fattigvæsenet. Mange af disse er først kommet ind derunder efter at have ført en fortvivlet Kamp for at holde sig fri derfor. De har ikke alene udvist den største Nøjsomhed, men de har halvsultet, før de har maattet give op i den haarde Kamp for Tilværelsen og melde sig til Fattigvæsenet. Naar man nu taler om dette Spørgsmaal, vil man altid møde dette med de „uværdigt“ trængende. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg har ingen Medfølelse med dem, der ved egen

Skyld er kommet under Fattigvæsenet, der er ingen Grund til at have Medlidenhed med dem, men der findes Tusinder og atter Tusinder af Smaafolk, der uden egen paaviselig Skyld har maattet melde sig til Fattigvæsenet. Jeg har i hvert Fald som mangeaarig Formand for Forsørgelsesvæsenet i den Kommune, hvor jeg hører hjemme, haft Lejlighed til at bemærke den store Æresfølelse, der besjæler store Dele af Arbejderklassen. Den er saaledes udviklet, at de kun tvunget af den haardeste Nød melder sig til Fattigvæsenet.

Naar man taler om sociale Lovforslag, kommer det økonomiske Spørgsmaal altid i Forgrunden, det er altid økonomiske Betæneligheder, der gør sig gældende. Jeg vil sige, at efter de Erfaringer, som jeg har gjort, er Fattighjælp den dyreste Hjælp, der overhovedet kan ydes Fattigfolk. Kommer man først ind under Fattigvæsenet og faar Prædikament som Borger af 2den Klasse og bliver berøvet sine kommunale og politiske Rettigheder, bliver Følgen af denne Deklassering Haabløshed og Selvopgivelse. Naar denne Deklassering er foregaaet, og disse Mennesker i mange Tilfælde har mistet Selvagtelsen og ikke længere gør det yderste for at klare sig i Kampen for Tilværelsen, melder de sig til Fattigvæsenet, og saa trækker de større og større Veksler paa det. Derfor er det netop god Økonomi, i egentligste Forstand god Økonomi, at holde disse Mennesker fri fra Fattigvæsenet. Der findes Tusinder og atter Tusinder af Enker her i Landet, hvis Mænd en Gang imellem har modtaget Hjælp fra det offentlige i Form af Fattighjælp, og som Følge deraf er ogsaa disse Enker kommet ind under Fattigvæsenet. Jeg har haft Lejlighed til at se den gavnlige Indflydelse, det har haft paa Mennesker, der i Aarevis har været under Fattigvæsenets Forsorg, naar man har rakt dem en hjælpende Haand, har sørget for, at de kom løs fra Fattigvæsenet. I dette Tilfælde er der ikke Tale om store økonomiske Ofre. Der er kun Tale om, at man ud fra humane Synspunkter yder disse Mennesker en Haandsrækning. Jeg er ganske overbevist om, at naar Bemyndigelsen til at eftergive Fattighjælp lægges ud til Kommunerne, hvad der jo er Tilfældet efter det foreliggende Forslag, vil Kommunerne med Skønsomhed og Ansvarsbevidsthed benytte denne Bestemmelse, saa at man ikke paa noget Punkt skal kunne sige, at den bliver misbrugt. Nu er det ganske interessant, hvad man paa Forhaand har set i Pressen, nemlig at man fra anden Side vil tage Afstand fra dette Forslag, og at man kommer med visse Betæneligheder. Jeg